

L'agonia dels sindicats mastodòntics

Alemanya ha votat amb entusiasme la directiva europea de les 65 hores, malgrat la força brutal que encara tenen els sindicats alemanys, que rebutgen la proposta. Amb tot, els treballadors han perdut força en aquest país, i els sindicats compten en milions els afiliats perduts els darrers anys.

La Confederació de Sindicats Alemanys, DGB, l'agrupació sindical més gran del món lliure, ha perdut en quinze anys uns 5 milions d'afiliats. N'hi queden 6,4 milions, una mica més de la meitat dels que tenia el seu any de glòria, el 1991, amb 11,8 milions. La caiguda en picat va començar el 1993, encara amb Helmut Kohl al poder, i la tendència va anar creixent sota el govern socialdemòcrata-verd de Gerhard Schroder.

Hi ha qui es va girar d'esquena a la DGB per les relacions *agermanades* amb un Partit Socialdemòcrata (SPD) que va engegar, amb Schröder, la reforma social que Kohl no havia ni encetat. Les retallades als desocupats, l'augment de la pressió als anome-

nats *crònics* per tornar a la vida laboral i més sacrificis a què el govern de Schroder va sotmetre aquests sectors es van sentir no tan sols a les urnes, sinó també a les caixes dels sindicats: la manca de capacitat de mobilització des de la DGB i les seves sectorials principals –Ver-di, al sector públic, i IG Metall, al metal·lúrgic– van precipitar la caiguda de militància.

La tendència es va perpetuar amb l'arribada al poder d'Angela Merkel, amb l'SPD de soci a la seva gran coalició.

La pressió no s'ha centrat ara en els desocupats, sinó en els treballadors. Si hi ha menys contribuents i a sobre viuen més anys, se'ls perllongarà la vida laboral: l'edat de jubilació passa dels 65 anys als 67, cosa que, en el fons, equival a retallar les pensions –és a dir, no es compta que tots arribin a 67 amb feina; per tant, no cobraran la jubilació plena.

La DGB protesta esporàdicament contra aquest sacrifici social i tots els altres iniciats per Schroder i continuats per Merkel. Però no mobilitza ningú. La directiva europea per a allargar la setmana laboral ha passat pràcticament desapercebuda a Alemanya i les protestes de la DGB tenen un aire rutinari. "És una bufetada

Els metges alemanys protesten activament

A Alemanya, el primer sector professional que s'ha aixecat activament contra la directiva europea que permet d'allargar la setmana laboral és el dels metges. Marburger Bund, l'associació de metges més potent del país, ha demanat als seus 108.000 membres que s'adrecin per correu electrònic o postal als eurodiputats per instar-los a aturar aquesta resolució del consell de ministres de la UE. Quan entri en vigor, el 2011, s'obrirà la possibilitat de treballar 65 hores al sector mèdic.

El 2004, aquest col·lectiu va aconseguir a través del Tribunal de Justícia europeu, després de molts anys de lluita, que es reconeguessin les guàrdies nocturnes com a horari laboral –fins aleshores es considerava temps en situació de disponibilitat *passiva* o *inactiva*, perquè podien dormir. Ara temen que es reobri la caps dels trons i que a la pràctica això signifiqui un retorn als torns maratonians. Frank Ulrich Montgomery, vice-president de la Cambra de Metges, és el cap visible i líder de la revolta dels metges. No dubta a denunciar que "aquesta directiva significa un empitjorament molt greu de les >>

>> condicions de treball a la sanitat pública, especialment als grans hospitals”.

Tanmateix, Montgomery adverteix que no tan sols afectarà el col·lectiu de metges, sinó tots els treballadors: “En comptes de caminar cap a una millora de les condicions i la protecció del treballador, es va en sentit invers, i a escala europea. Fins ara ens havien dit que les normatives comunitàries tendien a augmentar la protecció i els drets de tots, no sols els del món econòmic i empresarial. Però potser ens enganyaven?” Com a norma general, la jornada màxima és de 48 hores setmanals i, en cas que s’ampliï fins a 65, ha de ser de mutu acord entre l’empresari o administració i el treballador. Però el fet és que el col·lectiu de metges es malfia d’aquesta protecció legal aparent. “Això no s’ho pot creure ningú. Quan s’obre una porta ja sabem què passa després. En aquest cas, els ministres de Treball de la UE han pres partit clarament: entre els interessos econòmics i els drets del treballador han optat pels primers. Els beneficis abans que la protecció dels treballadors”, adverteix el vice-president de la Cambra de Metges alemanya.

G. C. Serra

Els microsindicats i representants de col·lectius no identificables roben el protagonisme a les grans organitzacions sindicals de tota la vida

a la cara de tots els treballadors i treballadores”, diu l’eurodiputada de l’SPD Karin Jöns, líder de la protesta a Brussel·les. El seu coreligionari i ministre de Treball, Olaf Scholz, també arrufa el nas, però amb poca convicció. Els únics que realment s’hi revolten són els de sempre: el

partit L’Esquerra, sorgit de la fusió entre postcomunistes de l’est d’Alemanya i la dissidència socialdemòcrata, a més de sindicalistes que ja no combreguen amb la incapacitat de la DGB.

L’organització sindical reacciona com sempre i crida a anar plegats a

Brussel·les, però de moment el ressò mediàtic és mínim. Tanta convivència amb l’SPD de Schröder o, ara, aliat de Merkel, no l’afavoreix.

I mentrestant, microsindicats i representants de col·lectius no identificables com a massa treballadora els roben el protagonisme. L’única gran vaga a Alemanya que es recorda en els darrers temps va ser la dels maquinistes de tren, que va paraitzar el país. Un sindicat petit, la GDL, amb cent anys d’història i uns 30.000 afiliats –maquinistes de tren, revisors i guardabarreres– paraitzava passatgers, subministraments i producció industrial sota el lideratge de Manfred Schell, un sindicalista amb embranzida de locomotora.

La potència de Schell va deixar en ridícul els seus col·legues de les mastodòntiques DGB, IG Metall i Ver-di. La patronal del ferrocarril no era l’única indignada: des de la DGB es va recriminar la sortida en solitari dels maquinistes. Ara, en la lluita contra les 48 hores, fins a 65, la protesta principal ve d’un altre sector fora de les estructures paquidèrmiques dels sindicats clàssics: el col·lectiu de metges, agrupat sota el Marburger Bund i el seu líder, el president d’aquesta organització, Frank Ullrich Montgomery.

Gemma C. Serra

Breus

Les potències asiàtiques, analitzades a fons a València

Els dies 17 i 18 de juliol, l’Octubre Centre de Cultura Contemporània acollirà la IV Universitat d’Estudis Econòmics de l’Euram, enguany centrada a analitzar el potencial econòmic de la Xina i l’Índia. Amb les intervencions dels màxims especialistes dels Països Catalans i d’aquests dos països, tant de l’àmbit acadèmic com empresarial, s’exposarà la importància que té per a Europa i el nostre territori de mantenir relacions fluides amb els gegants asiàtics, on el comerç internacional de béns i serveis ha adquirit un pes espectacular. La Xina i l’Índia ja no són únicament fàbriques

El PIB xinès i l’Índia creixen a un ritme del 8% i es presenten com a nous gegants econòmics.

del món: han passat a ser també exportadores de capital i de serveis d’alt nivell, a més d’importants centres de recerca internacional. En trobareu informació a www.iivee.org.

Els enginyers de Catalunya i València, per les comunicacions

El 30 de juny proppassat, els col·legis d’enginyers industrials de Catalunya i de València feien públic un comunicat conjunt des del qual donaven suport a les gestions dels governs valencià i català “per promoure la millora de les comunicacions entre València, Barcelona i la frontera francesa per tal de facilitar les comunicacions cap al nord d’Europa via Lió”. Alhora, feien constar la “inquietud de la falta d’un transport ferroviari eficient per a mercaderies que ajudaria a incrementar el desenvolupament econòmic de l’arc mediterrani”.